Ігореві Римаруку

Ігореві Римаруку

Прийшли вночі. "Твій, діду, син умер.
Потрафив у скалу – лежить в потоці.
Не міг тікати. Спершу кинув гвер".
Старий не відповів: "Заходьте, хлопці..." –

він їх не знав, а може, не впізнав.
Але ввійшли у хату, бо намокли
в потоці тому. Сіли і замовкли.
"Ви з Космача чи з Брустур?" –

"Ми з облав".

"У піч усе, що видів, замуруй.
Клятьби отецькі замуруй у грудях.
Прости нас, діду, виплачся на людях.
Як худобину, душу не гайтуй".

Самі стелились, покотом лягли
на лавиці, на ліжку, на долівці...
Старий зігнувся при незримій свічці,
покликав сина з темної скали.

Поснули всі. А пізно уночі
прокинувся один, немов злякався, –
старий перевертався на печі,
немовби у землі перевертався...

Ні, не в землі – в повітрі! З темних брил
на скелю падав, що стриміла збоку,
і – вниз, на них,

що сплять на дні потоку.

Під ними – син.

А в них нема могил.

…З потоку підняли, несуть у ліс…
І той, котрий прокинувся, заплаче.
А може, й ні. Бо там не буде сліз,
де ти перевертаєшся, Космаче.